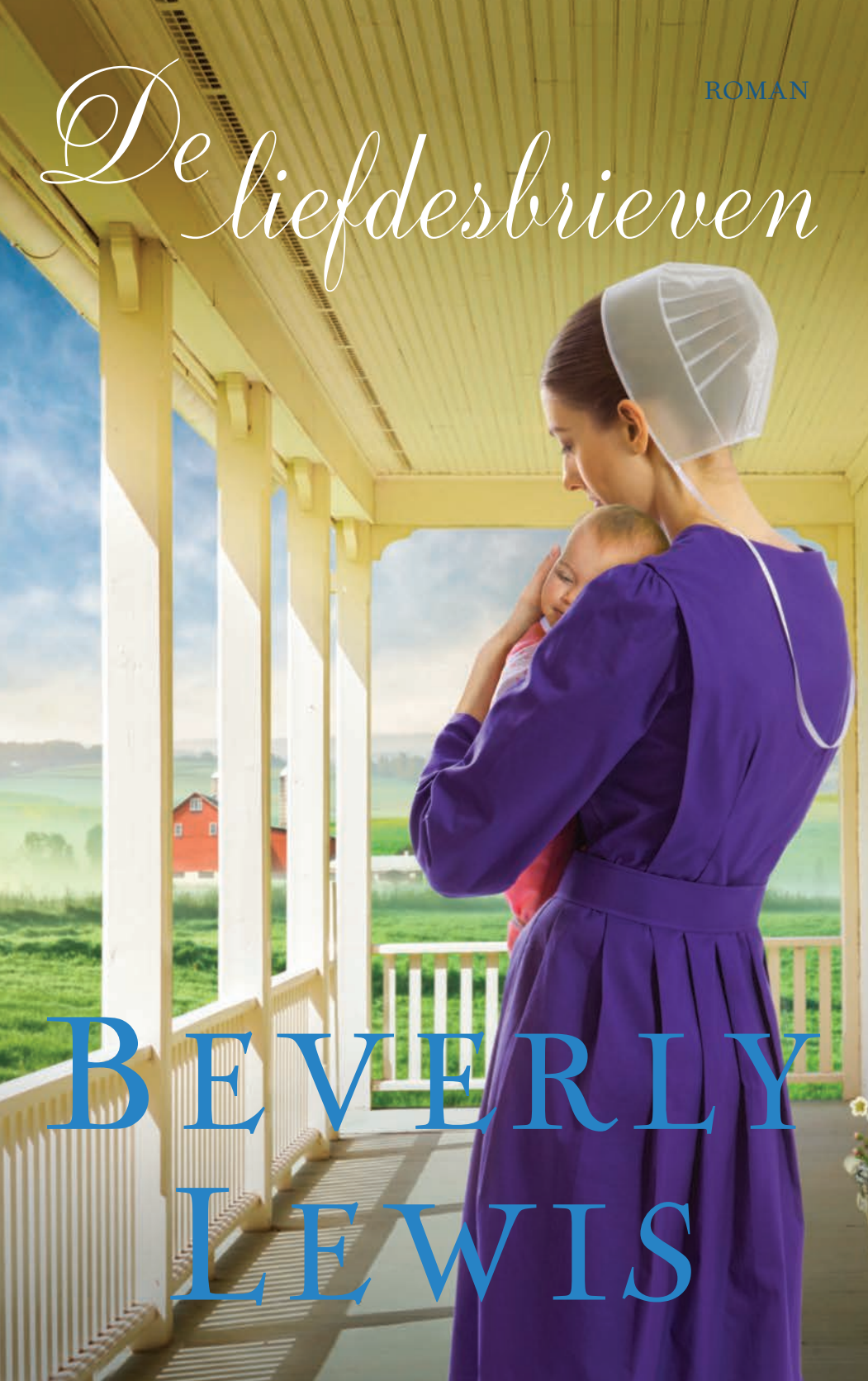

ROMAN

De liefdesbrieven

BEVERLY
LEWIS

Beverly Lewis

De liefdesbrieven

Roman

Vertaald door Lia van Aken

de groot goudriaan

Uitgeverij Kok – Utrecht, 2015
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Love Letters* bij Bethany House, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA.
© Beverly Lewis, 2015

Vertaling Lia van Aken
Omslagontwerp Prins en Prins Vormgevers
Vormgeving binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 886 5351 3
ISBN e-book 978 90 886 5352 0
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

1

Marlena Wenger was één bonk zenuwen toen ze het ijzer over de witte kussensloop duwde. Ze had de sloop eerst vochtig gemaakt met een fles waarin gaatjes in de metalen dop waren geboord om het water te sprenkelen en toen opgerold om het vocht gelijkmatig te verdelen. Toen het tot haar tevredenheid gestreken was, hing Marlena het op en stak haar hand uit naar het volgende stuk, een katoenen bloemetjesjurk.

Ze had ertegen opgezien op deze drukkende dinsdag te gaan strijken en was daarom eerder opgestaan dan normaal, vóór de intense hitte van de dag. Haar rug deed nu al zeer en haar benen zaten op slot – iets waarvoor haar moeder haar altijd had gewaarschuwd. *‘Je kunt veel langer staan als je beide knieën gebogen houdt,’* hoorde ze haar in gedachten zeggen. Maar ze vergat het negen van de tien keer en dus stond ze nu met stijve benen en een pijnlijke rug te strijken.

Ze verlangde naar een briesje dat door de open ramen naar binnen zou waaien en vroeg zich af waarom *Dawdi* Tim nooit een losstaande ventilator voor de keuken had aangeschaft, gezien de hoeveelheid elektriciteitsdraden die door de muren van dit huis liepen. *Onlogisch om Mammi zo te laten lijden in die hitte.*

Ze liet haar gedachten terug dwalen naar haar thuisstad Mifflinburg. Daar kwamen de deuren op de eerste verdieping van

oudere boerderijen soms uit op niets dan lucht. De vader van Nat Zimmerman had haar een keer verteld dat zo'n uitgang het abrupte einde van een slaapwandelaar kon betekenen. Haar vader had echter uitgelegd dat de deuren, als ze opengezet werden, bedompte lucht afvoerden als het boven te heet was om te slapen. Maar een deuropening die op niets uitkwam? Dat was gewoon merkwaardig.

Marlena dacht aan haar *beau*, zoals ze overdag vaak deed. Zelfs haar grootmoeder had Nats naam een paar dagen geleden genoemd, zij het niet in een positief licht. *'Misschien is hij wel bang dat je gewend raakt aan elektriciteit en andere gemakken.'* Marlena had die opmerkingen snel de kop ingedrukt. Ze betwijfelde of *Mammi* Janice het erg naar zou vinden als haar relatie met haar behoudende Amish *beau* stukliep.

Niettemin had Marlena Nat in haar laatste brief verzekerd: *Ik verlang ernaar om terug te keren naar de eenvoud van de Old Ways. Ik mis de gaslampen en het reizen met paard en buggy. En ik ben altijd blij met de kans om een praatje te maken met Mammi's buurvrouw van de Old Order Ellie Bitner.*

Ze keek naar haar grootmoeder, die onder het licht boven de tafel over haar naaiwerk gebogen zat, naald en draad in de aanslag in haar mollige hand. *Thuis zwichten steeds meer Beachymensen voor de verleiding van elektriciteit*, dacht Marlena, terwijl ze het beleg van haar grootmoeders zedige jurk gladstreek. Hoe lang zou het nog duren voordat pa en ma ook toegaven aan de verleiding van elektriciteit en gasfornuizen en ovens? Ze werden natuurlijk nog als nieuwe bekeerlingen tot de progressievere Amish gemeenschap beschouwd, maar Marlena was er haast zeker van dat haar vader stiekem al nadacht over de mogelijkheid een auto te kopen. De strenge regels van de kerkordinantie waren enigszins versoepeld toen duidelijk werd dat veel van de vroegere Amish kerkleden zich van de Old Order afscheidden.

'Wil je straks even naar hiernaast lopen voor een paar verse

eieren?’ *Mammi* keek op van haar naaiwerk. ‘Er ligt genoeg geld onder de koektrommel.’ Ze glimlachte. ‘Als je er geen bezwaar tegen hebt.’

‘Als ik hier klaar mee ben, *jah*.’ Marlena was blij met dit excuus om Ellie Bitner een bezoekje te brengen. Ze hunkerde er altijd naar om meer op te trekken met de vriendelijke en extraverte Amish vrouw.

‘Waarom neem je niet ook een warm rozijnenbrood mee? Om Ellie te verrassen.’

Marlena stemde toe, blij om haar grootmoeders last te verlichten. Het was niet te zeggen hoelang haar grootmoeder zich nog zonder hulp kon redden. Er moesten zoete aardbeien worden geplukt en gewassen voor de markt van zaterdag, en voor bij de maaltijd. Binnenkort zou het tijd zijn om de sappige, zwarte kersen te plukken, net als het merendeel van de tuingewassen. Het wieden alleen al kostte Marlena een paar ochtenden per week. In de zomer was er altijd een overvloed van alles op *Dawdi* Tims mooie, uitgestrekte boerderij.

Mammi stond op om wat drinken in te schenken, muntthee uit de ijskast, een nieuwerwets gemak waaraan ze haar geld had verkwest nadat ze *Dawdi* Tims verzekering uitbetaald had gekregen. Volgens de rondzendbrieven had *Mammi* de hare in dezelfde week als haar mennonitische nicht in Indiana besteld. ‘Ik zag daarstraks Jake Bitner die zijn kat uitliet,’ zei ze.

‘Sassafras?’

‘Hm-mm,’ zei *Mammi*. ‘Soms draagt hij die kat praktisch om zijn schouders als hij in dat wilgenbosje daar bij de vijver gaat zitten.’

‘Die kat is kennelijk dol op Small Jay.’

‘Ja, maar hij houdt het arme schepsel nota bene aan een riem. Een kat aan banden leggen is raar, als je het mij vraagt.’

Marlena kon een glimlach niet verbergen. ‘Gaat Sassy ook op commando zitten?’

‘*Ach*, voor Small Jay zou die kat bijna alles doen.’

Ze lachten.

Mammi had verteld dat Sassafras vanaf dat ze een klein poesje was op een bijzondere manier het gezelschap van Small Jay had gezocht. Ze volgde hem waar hij ook ging en mauwde als hij haar buiten liet. En dat was nog voordat Small Jay het poesje had verzorgd en op wonderlijke wijze weer tot leven had gebracht nadat een van de muilezels op Sassy had gestaan en zij meer dood dan levend was. Ellie had haar zoon destijds een jongen met gouden vingers genoemd. Het resultaat was dat de kat uiteindelijk in huis werd gehaald, waar ze in de winkel gekocht kattenvoer kreeg en nu en dan de kruimels van de tafel.

Eindelijk was Marlena klaar met strijken. Ze trok de stekker uit het ijzer en zette het op het werkblad om af te koelen. Daarna klapte ze de houten strijkplank – bekleed met een dikke badstof handdoek die aan de onderkant met punaises was vastgezet – in. Ze droeg hem naar de grote bijkeuken naast de keuken. ‘Ik ga nu naar Ellie, *Mammi*.’

‘Vergeet het geld niet, *jah*?’

Marlena pakte de munten en zwaaide. ‘Ik ben zo terug.’

Haar grootmoeder grinnikte. ‘Dat heb ik vaker gehoord, dus doe maar op je gemak.’ Ze zweeg even en keek weemoedig naar het plafond, met lachrimpeltjes om haar mond. Toen keek ze haar weer aan. ‘Ik geloof dat iets op die grote boerderij je aanspreekt. Is dat zo?’

Marlena haalde haar schouders op. Ze kon niet ontkennen dat ze zich aangetrokken voelde tot andere Amish mensen in Brownstown, zoals Ellie en haar dochtertjes, en ook Small Jay. Maar deze zomer – op ditzelfde moment eigenlijk – zou ze veel liever naar huis toe snellen om haar lieveling te zien.

2

Ellie verstrakte toen haar breedgeschouderde echtgenoot zijn zwarte bretels liet knallen en zich omdraaide om met grote passen naar de schuur te lopen. Ze stond hem bij de achterdeur na te kijken en zag Small Jay bij het pomphuis staan wachten om de vraag te stellen die hij bijna elke dag stelde.

‘*Guder Mariye!*’ riep Small Jay naar zijn vader.

‘Hallo, Jake.’ Roman haalde zijn hand door de kortgeknipte, blonde pony van zijn zoon.

‘Mag ik u helpen, pa?’ vroeg Small Jay gretig. ‘Ik kan de muilezels water geven of Razor borstelen, onze pony, of mischien –’

‘Vandaag niet,’ antwoordde Roman, en hij liep haastig langs hem heen.

Small Jays schouders zakten zichtbaar in. ‘Goed dan.’

‘Brave jongen,’ zei Roman over zijn schouder, terwijl hij naar de schuur liep.

Ellie zuchtte en keerde terug naar het aanrecht, waar ze twee lappen deeg uitrolde voor de aardbeien-rabarbertaart van vanavond. Hoe erg Roman ook om personeel verlegen zat, de hulp van zijn zoon bleef hij weigeren. ‘Het kost meer tijd met dan zonder hem,’ had Roman in de afzondering van zijn slaapkamer tegen haar beweerd.

Ze was moe van hun voortdurende onenigheid over het-

zelfde onderwerp. Tot op zekere hoogte begreep ze wel waarom Roman voet bij stuk hield in de kwestie. Toch had ze hem talloze keren gesmeekt om iets te bedenken wat Small Jay kon doen. ‘Hij begint tenslotte een jongeman te worden,’ had ze aangedrongen.

En ze was het hartgrondig oneens met Romans voorstel van laatst. Ze piekerde er niet over om hun dochters in Small Jays plaats op de boerderij te laten helpen op het hooiland, met aardappels poten, of hout dragen om hekken te repareren, of wat haar echtgenoot nog meer in gedachten had. Meisjes hielpen hun moeder en ze peinsde er niet over om daar verandering in te brengen.

En nu waren Roman en zij aan de beurt om over twee weken de predikdienst van de Old Order Amish te huisvesten, wat inhield dat ze nog meer werk op hun bordje hadden liggen. In de praktijk kwam dat neer op een grondige schoonmaak, het afnemen van plafonds en muren, ramen lappen en vensterbanken soppen. Ieder bord in haar keuken, al het glaswerk en ook elk theekopje en iedere schotel moesten worden afgewassen, afgedroogd en opgeruimd – allemaal essentiële plichten om hun huis klaar te maken voor de transformatie tot tijdelijk bedehuis.

Ellie streek haar lange, zwarte schort glad en liep op haar blote voeten over de planken vloer naar de voorkamer. Ze bleef voor het raam op het zuiden stilstaan en tuurde in het zonlicht om te zien waar Small Jay Sassy vanmorgen mee naartoe zou nemen – wat voor avonturen die twee zouden meemaken. Toen hoorde ze de kat mauwen en haar zoon bleek vlak onder haar neus te zitten, op de verandatrap. Hij grijnsde en sprak *Deutsch* tegen het katje op zijn schouder. Tot haar verbazing hoorde ze dat Small Jay de loftrompet over zijn vader stak.

‘Pa is beste vrienden met de bisschop,’ schepte Small Jay op tegen Sassy. ‘En pa is zo sterk. Hij zou met één hand een buggy op kunnen tillen als hij wilde.’

Stel je voor, dacht Ellie, met tranen in haar ogen.

Ze keek toe hoe Small Jay zijn kat liefdevol aaide. Sassy was zo ongeveer het enige wat nog een glimlach op zijn gezicht kon toveren. Haar zoon had die kat overall mee naartoe gesleept sinds de school in mei was afgelopen en Small Jay de achtste klas had afgerond. Troosteloos vroeg Ellie zich af wanneer het volledig tot Small Jay door zou dringen dat hij echt niet paste op de boerderij, of bij zijn vader. *Zal dat ooit gebeuren?*

Wat kon ze doen om hem te helpen sterker te worden, zo niet slimmer? Kon ze wel iets doen? Tot nu toe had geen enkele medicinale thee of medicinaal brouwsel zijn geest genezen, noch was er iets veranderd aan de unieke manier waarop hij zijn leven en omgeving waarnam. Als ze eerlijk was, vond ze Jake een speciaal geschenk uit de hand van de almachtige God, en noch Roman, noch iemand anders, had de macht om daar verandering in te brengen.

Ons leven is nooit meer normaal geworden nadat hij is geboren, dacht ze, terwijl ze zich op de stoel bij het raam liet zakken. Nooit was ze Romans blik van pure ontzetting op de dag dat Jake ter wereld kwam, vergeten. Allebei hadden ze al snel in de gaten gehad dat er iets mis was, ook zonder dat de vroedvrouw het zei. Hun zoon was levend geboren, maar zijn leven had aan een zijden draadje gehangen. Hij was niet snel genoeg begonnen met ademen en huilen, zoals de meeste pasgeborenen. En de bleke kleur van zijn schattige gezichtje was beangstigend geweest.

Ze dacht aan de babytijd van hun zoon, de vreemde manier waarop zijn ogen altijd wijd open stonden als hij dronk, of hoe moeilijk het voor hem was om zonder hulp te zitten, lang nadat dat de meeste baby's een sterke rug hadden gekregen. Jake was ook laat geweest met lopen; pas toen hij bijna twintig maanden oud was, had hij zijn eerste stapjes gezet. En als hij hilde, klonk het als een blatend lam.

Ellie had met haar hele hart gehoopt dat Small Jay niets mee-

gekregen had van de aarzelende blikken die Roman en zij in het begin op hem hadden geworpen... of van de verstikte woorden die zijn vader had geuit. Hoeveel herinneringen waren in Small Jays onschuldige hoofd opgeslagen voordat hij zelfs maar kon praten?

En de dagelijkse teleurstelling die Roman nauwelijks voor hun zoon verborg? O, wat zou Ellie er niet voor overhebben om haar echtgenoot trots te laten zijn op zijn lieve zoon, die geloofde dat zijn vader alles kon.

Ellie schrok op toen er aan de achterdeur werd geklopt. Ze vermoedde dat het niet een van Romans broers was. De mannen die haar echtgenoot hielpen, liepen naar believen haar opgeruimde keuken in en uit voor warme koffie of chocolademelk in de winter en zelfgemaakte limonade of ijsthee in de rest van het jaar. Als jonge bruid had ze snel begrepen dat het altijd zo zou gaan en ze had haar dochters Dorcas, Julia en Sally – respectievelijk twaalf, tien en zeven – geleerd te helpen met het voortdurende redderen. Ellie had zo'n hekel aan een rommelig huis.

Ze liep naar de achterdeur en fleurde op toen ze de kleindochter van haar buurvrouw zag. Het was een feit dat Marlena Wenger de blik van elke man trok. Ze was lang en slank, echt mooi als ze lachte en haar lichtbruine haar glansde als zonnestralen. 'Hoi, Marlena! Jij hoeft niet te kloppen,' zei Ellie, terwijl ze de deur snel opendeed, verheugd vanwege het gezelschap. 'Kumme een poosje binnen.'

'Denki.' De jonge vrouw schonk haar een innemende glimlach en gaf haar een ingepakt brood. 'Mammi zit zonder eieren. En ik heb iets voor je meegebracht.'

Ellie keek naar het warme brood in haar hand en bedankte haar. 'Wat aardig van je.'

'Het is het rozijnenbrood dat je laatst zo lekker vond,' zei Marlena, die haar de keuken in volgde.

'Meindscht sell noch? – Herinnerde je dat nog?'

Marlena knikte. ‘Het is ook lekker smeug, daar heb ik zelf voor gezorgd.’

‘Laten we maar een snee met boter nemen,’ zei Ellie. Ze legde het brood op het aanrecht en trok de besteklade open om een mes te pakken. ‘Wat zeg je daarvan?’

‘Ik moet niet te lang blijven...’

‘Dat vindt je oma toch niet erg?’ zei Ellie, die zich gedrongen voelde om haar warm te verwelkomen. ‘Ik kan je wat koude muntthee inschenken, als je wilt.’

‘*Denki*. Muntthee klinkt heerlijk.’

‘*Gut*, dan kunnen we ondertussen een praatje maken.’ Ellie sneed een paar plakken van het warme rozijnenbrood, dat verrukkelijk geurde. Het kostelijke aroma riep herinneringen op aan de bezoeken die ze als meisje aan haar grootmoeder van moeders kant bracht, nog geen kilometer verderop.

‘We zagen Small Jay laatst buiten lopen.’

Ellie keek naar het raam. ‘Is het jullie opgevallen dat hij altijd dezelfde kant op loopt, over de weg naar de oude molen en de brug?’ Ze legde de sneden brood op een ovaal bord, droeg het naar de tafel en zette het voor Marlena neer. ‘Ik moet zeggen dat ik me er een beetje ongerust over maak, maar op zijn leeftijd moet ik hem alle vrijheid geven die mogelijk is.’ Ze zuchtte. ‘Hoe gaat het nu met je *Mammi*? Ik moet haar gauw weer eens opzoeken.’

‘Dat zou ze heel fijn vinden.’ De jonge vrouw zweeg en keek door het raam naar de vijver.

‘Kan ik iets voor haar doen?’

Marlena schudde langzaam haar hoofd. ‘Haar gebroken hart kan niet worden geheeld. Ze weet niet hoe ze het moet redden zonder mijn *Dawdi*.’

‘Nee, ik kan me niet indenken hoe ze zich moet voelen.’

‘Ik krijg soms de indruk dat ze wacht op het moment dat... je weet wel, dat ze wacht tot ze *Dawdi* weer ziet.’

Ellie knikte, ze had medelijden met haar buurvrouw. ‘Mis-

schien voelt ze zich mettertijd weer wat meer de oude.’ Maar ze vroeg het zich af, want ze wist hoeveel Janice Martin van haar overleden man gehouden had.

Voordat ze ging zitten, schonk ze bij de tafel nog wat muntthee voor Marlena en zichzelf in, bewust van de lege stoel aan het hoofd, waar Roman altijd zat. Even kwam het in haar op om naast Marlena te gaan zitten, maar zodra dat idee postgevat had, bedacht ze zich vlug, denkend aan Romans reactie als hij onverwacht binnen zou komen. Het was tenslotte nog niet zo lang geleden dat Marlena haar hoofdbedekking had verwisseld voor de Beachy Amish-*Kapp*. Roman keurt zulk lichter kerkvolk af, dacht ze.

‘Mammi Janice zei dat je naailes geeft in je *Dawdi Haus* hiernaast,’ zei Marlena. ‘Klopt dat?’

‘Nou, op woensdagochtend gaan we quilten en op vrijdag borduren we. Heb je misschien ook zin om te komen?’

‘Denki, ik zal kijken of ik al mijn werk voor die tijd klaar kan krijgen.’

‘Kom maar wanneer je kunt. Wat zeg je daarvan?’

Ze dronken hun thee op en Ellie nam uiteindelijk twee plakken van Marlena’s heerlijke brood, besmeerd met meer boter dan noodzakelijk, maar het gebeurde niet elke dag dat ze de kans kreeg om zo op haar gemak thee te drinken.

‘Zijn de meisjes weg vandaag?’ vroeg Marlena, nadat ze Ellie voor haar gastvrijheid bedankt had en was opgestaan.

‘Ze zijn vanochtend bij hun *Aendi* om te helpen de groentetuin te wieden. Mijn zus woont een eindje verderop langs de weg, om de bocht. In een van de huizen bij de oude molen.’

‘Het is een tijdje geleden dat ik die molen heb gezien,’ bekende Marlena. ‘Hij is erg mooi met al die ramen, waarvan sommige een trapgevel hebben. Het moet binnen prachtig zijn en licht ook.’

Ellie beaamde het en nadat Marlena haar voor de eieren had betaald, liep ze met haar mee naar de achterdeur en de veranda-

trap af. Ze zei gedag en bleef staan terwijl ze de mooie, jonge vrouw, die door het weiland tussen het huis en het wilgenbosje naar huis liep, nakeek. ‘*Kumme* gauw weer,’ riep ze haar na. Ze was benieuwd of Marlena op de ochtendlessen zou verschijnen.

Een meisje uit duizenden, dacht Ellie toen ze aanstalten maakte om weer naar binnen te gaan. Vooral als je bedacht dat Marlena haar serieuze vrijer had achtergelaten om haar grootmoeder te komen helpen, al had Ellie vorige week op een inmaakbijeenkomst horen fluisteren dat Marlena’s ouders hoopten dat ze haar vriendje zou vergeten en de Old Order Amish voorgoed de rug toe zou keren.

Ik hoop van niet, dacht Ellie.

Marlena was er zeker van dat *Mammi* onderhand een beetje ongerust zou zijn en zich afvroeg hoelang het nog zou duren voordat ze terugkwam. *Mijn grootmoeder doet alsof er niets aan de hand is, maar er is zo'n verdriet in haar ogen te lezen.*

Marlena zette er flink de pas in toen ze dacht aan de vele taken die haar nog stonden te wachten. ‘Misschien ben ik te lang bij Ellie gebleven,’ mompelde ze.

Haastig liep ze terug naar het wilgenbosje, keek om zich heen en dacht weer aan Small Jay. Ellie had gezegd dat ze zich soms zorgen maakte over zijn dwaaltochten, maar Marlena had geen tijd over om de jongen in de gaten te houden, hoewel ze dat zeker zou doen als ze kon. Ze keek speurend om zich heen en zag de glinsterende vijver, maar geen spoor van Small Jay.

Marlena naderde het huis vanaf de oostkant. Ze hoorde de telefoon gaan en was blij voor haar grootmoeder. Iemand om mee te praten... een kerkvriendin misschien.

Treuzelend liep ze naar het tuinschuurtje om de vloer te vegen en nam de bezem toen mee naar het tuinhuisje om ook

dat te vegen. Marlena had haar vader aan haar moeder horen vertellen dat na *Dawdi* Tims plotselinge overlijden zijn vier zoons, behoorlijk van streek, op de boerderij waren gearriveerd. Het bleek dat *Dawdi* de laatste jaren enkele onverstandige zakelijke beslissingen had genomen. Daarom waren zijn zoons genoodzaakt honderden kippen en alle geiten, en ook de tractor, mee te nemen om bij opbod te verkopen. Gelukkig was de boerderij zelf eigendom van haar grootvader en hoewel het hoogst ongebruikelijk was om een levensverzekering af te sluiten, werd dat door de bank vereist om een lening te kunnen krijgen. Dus *Mammi* Janice had geen financiële zorgen meer nadat die schulden waren afbetaald. En als de goede rentmeester die ze was, had ze het bouwland verpacht aan een Amish buurman die de Bitners kenden.

Marlena bracht de bezem terug naar het witte schuurtje, hing hem aan de daarvoor bestemde haak en liep naar huis. ‘Nu aardbeien plukken,’ mompelde ze tegen zichzelf.

Tot haar schrik zag ze haar grootmoeder buiten lopen en aarzelend haar kant op komen. ‘Wat is er, *Mammi*?’

Mammi keek haar aan en haar schouders zakten naar beneden alsof een onzichtbaar gewicht haar verpletterde. ‘Je zus Luella heeft een auto-ongeluk gehad.’

Marlena hapte naar adem. ‘Wat... Hoe is het met haar?’

‘Ze is ernstig gewond.’

Het duizelde Marlena.

‘Ze is met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht,’ zei *Mammi*. Haar stem beefde en ze legde haar hand op Marlena’s arm. ‘Kom, lieverd, we gaan even zitten.’

Marlena volgde haar met bonzend hart naar de veranda. Ze was amper in staat na te denken, laat staan om stil te zitten. Ineens dacht ze aan de baby van haar oudste zus en haar hart kromp ineens van bezorgdheid. ‘Zat Angela Rose bij haar in de auto?’

‘Gelukkig niet, zij was bij een vriendin.’ *Mammi* bracht de

zoom van haar schort naar haar gezicht en wuifde zich koelte toe. ‘Daar mogen we dankbaar voor zijn.’

Er kwamen meer vragen op. Luella’s man, Gordon Munroe, wist hier misschien niets van en *Mammi’s* zwijgen duidde erop dat ze hetzelfde dacht. Het moest op de een of andere manier mogelijk zijn om via diverse militaire kanalen contact met hem op te nemen, maar Marlena wist niets van dat proces en had geen idee hoeveel tijd dat zou kosten.

Vlakbij zoemde een bij boven de rode, witte en roze petunia’s. Vreemd om dat geluid van die eenzame bij zo duidelijk te horen, vond Marlena.

‘Je tante Becky is van plan om de baby morgen hier te brengen.’

Het was geen verrassing dat de jongste zus van haar vader te hulp schoot, maar...

‘*Hier?*’ sputterde Marlena.

Mammi legde haar handen om haar bolle wangen en kermde zacht. ‘Gordons ouders maken een cruise van twee weken op de Middellandse Zee, dus die zijn niet te bereiken.’

Ze zaten een poosje zwijgend bij elkaar tot Marlena eindelijk met moeite uitbracht: ‘*Mammi*, wordt Luella beter?’

Mammi boog haar hoofd een ogenblik en zuchtte diep. Toen ze opkeek, stonden haar ogen vol tranen. Niettemin zei ze kalm: ‘Laten we in gelovig vertrouwen opzien naar onze God, kind. Dat is het enige wat we kunnen doen.’

Marlena knikte, maar het was niet makkelijk om te vertrouwen als de dingen er zo troosteloos uitzagen. Ze hoopte met heel haar hart dat haar ouders op dit moment bij Luella in het ziekenhuis waren.

Mammi keek haar teder aan en knipperde haar tranen weg.

Tante Becky brengt de baby naar mij. Marlena snapte niet waarom haar moeder haar niet in huis nam. Ze kon het niet bevatten. ‘Dus ze willen dat ik voor Angela Rose ga zorgen,’ fluisterde ze.

‘Tot Luella beter is.’ *Mammi* haalde een geborduurd zakdoekje uit haar schortzak en bette haar blauwe ogen. ‘Je moeder heeft haar handen vol aan je jongere broers en zussen en de zomerinmaak en zo. Dat weet je, kind.’

Dat wist ze inderdaad. En ze zou zich niet onttrekken aan haar plicht om voor het kleintje te zorgen, al had ze de baby slechts één keer gezien, een paar dagen nadat Angela Rose was geboren. Haar moderne nichtje was gekleed in een piepklein roze pakje compleet met strikjes en al. Natuurlijk had de vijf maanden oude Angela Rose iemand nodig om voor haar te zorgen.

‘Hoe komen we voor morgen aan een wieg?’ dacht Marlena hardop, berustend in de taak die haar wachtte. Ze stonden op en gingen naar binnen om het ochtendwerk te hervatten.

Mijn arme zus!

*Kan Marlena de zorg voor
haar nichtje op zich nemen?*

Het leven van Marlena Wenger staat op de kop als ze voor haar kleine nichtje Angela Rose moet gaan zorgen, omdat haar zus Luella in het ziekenhuis ligt. Ze reist in de zomer naar Pennsylvania af, ver bij haar thuis en haar Old Order Amish beau vandaan. Marlena helpt haar mennonitische grootmoeder met de zorg voor Angela Rose, ze houdt zich vast aan het idee dat het maar voor een paar weken is. Maar de weken worden maanden, en haar beau verbreekt de relatie.

Ondanks haar gebroken hart voelt Marlena zich steeds meer thuis in haar nieuwe woonplaats en ze gaat naailessen nemen bij Ellie Bitner. De knappe neef van Ellie dingt naar haar hand, maar Marlena is nog niet klaar voor een nieuwe relatie. Al haar aandacht gaat uit naar Angela Rose, maar zegt ze zelfs de liefde daarvoor vaarwel?

Beverly Lewis groeide op in Pennsylvania, midden in het Amish gebied in de Verenigde Staten. Met haar verhalen neemt ze de lezer mee naar dit 'eenvoudige leven'.

ISBN 978 90 886 5351 3
NUR 302

de groot goudriaan

9 789088 653513

www.degrootgoudriaan.nl